

Szikra János

Féllábú fészken

Éjszaka átszimatoltak újra
a kerten a rőfőrésző sünök.

Fűnyíró tépi a zöldet,
idegszálaimat –
lelki mangrovemocsárban
taposom reggel az üres utca porát.

Elementek mind a megmaradottak
kenyérért, borért, szerelemért,
ócska rabszolgabuszokkal
iskolába az új janicsárok.

Háttal az időben,
hiábavalóságoktól nyögő
hátizsákkal ballagok hazafelé
a mangrovemocsárban.

Falumra gondolok,
gyanútlan kölökkoromra,
az utolsó közép-európai nyárra.

Bűzös iszapfelhőben zihálnak légygökereim.

Szétrobbanhat az agyam,
pontosan érzem,
fölrobbanhat bennem
ez a tojánhéj tavasz is bármikor.

Megszületett-e már a lány,
akiben ezer év múlva megfogam?

Féllábú fészken a gólya
fejéből lenéz rám búsan Afrika.

SZIKRA JÁNOS (1954) Pátkán élő költő. Összegyűjtött versei *Közép-Európai nyár* címmel jelentek meg 2012-ben.

égett egér

hiszek egy
holnap veszek egy sárgaréz
istenben
veszek egy sárgaréz kapukilincset
gondoltam reggel
mikor az ócska alumíniumcsonkra néztem
megvénült sásék a hajdani lakók kezétől
mi is már hét éve nyújjuk
ideje
holnap veszek egy
hiszek-e
veszek egy sárgaréz kapukilincset
megvesztem
nincs pénzem kellene új kapu is már
és zár
gyönyörű sárgaréz zár
csillogjon-villogjon
bűvölje vonzza a színesfém-tolvajokat
jó-e
ha ellopják
miután megvettem
valóban megvesztem
jó-e a sárgaréz zár a tündöklő sárgaréz kapukilincshez
mi illik
mi való
mi passzol hozzá talán a
vas
kihez forduljak mindenható atyám
pedig én hittem
amíg az idő méla bivalypofája
szét nem kérődzte rágta
zabálta lelkemben ezt a kapukilincset
(alumínium korpuszok vihorásznak
a lics-locs kis nőstények nyakában
jézuscsontváz és fröccsöntött
rózsafüzér a visszapillantó tükrökön)
ki lát így vissza a múltba ki lát

teremtőm
holnap hiszek-e
veszek-e
hiszek egy veszek egy sárgaréz kapukilincset
pogány csonk bennem a régi

égett egéreként ugrál a lelkem
megégett bőrben rohangál

Néz a nagy szem

Néz a nagy szem,
érezem, néz a nagy szem.

Kerítésen és kapun át,
a föld alól, a sejtjeimből,
a velőmből néz a nagy szem.

Mákszemből, a Nagy-Göncölből –
s míg belém néz, belőlem néz,
szívemből néz szívembe

a nagy szem.

Anyámból és fiaimból,
szerelmemből,
a múlt kivájt, vak szemgödréből is ő néz,
a nagy szem.

Lát-e? Szól-e? Vonz? Elűz-e?
Zsugorít vagy magasít-e?
Nem tudom. Nem. Nem hiszem.

Néz,
csak néz a nagy szem.

Töredék barátném sírjára

Terinek

Lehetnék villámvert dodzsem,
hajnali ötök az utolsó
 atomháború pontos előérzete,
levegőt virágzó őszibarackliget,
önmagam ormán gyöngybogyó,
Vujicsics Tihamér fölrobbant repülőgépe
 Szentendre, Szada, Selmecbánya egén.

Lehetnék macska délután,
nyeles lapáttal agyonvert nyávogás,
 korommély szalicilsóhaj is,
gumigyűrűvel megfojtott parázna befőttesüveg –
lehetnék szűzhártya, celofánzörgés,
zápor utáni ózonremegésben
 létrának támasztott ég.

